

Przestępcy, sprawiedliwość i krwawa vendetta

4 stycznia 2023

Dubaj, 19 stycznia 2010 r. Dwaj mężczyźni w hallu tylko z pozoru przypominają turystów, są tajnymi agentami. Przybyli z jedynym celem – zabić. Niczego niepodejrzewająca ich ofiara zmierza do windy. Agenci są tylko o krok dalej. Chwilę później samotny mężczyzna zostaje znaleziony martwy w swoim pokoju. Ofiarą jest Mahmoud al-Mahboub, przywódca palestyńskiej organizacji Hamas. Dowody przemawiają za robotą tajnych służb Izraela. Zabójcom w porę udaje się wyjechać z Dubaju. Brak potwierdzenia czy to pracownicy Mossadu. Ram Ben Barak – wicedyrektor tej agencji w latach 2009-2011 ocenia, że sprawa wyglądała na zaplanowaną, a ktokolwiek ją wykonał, zrobił to rewelacyjnie dobrze i z wyobraźnią.

Otoczony przez nieprzyjazne mu sąsiedztwo, Izrael ma na swoim koncie wiele spektakularnych tajnych operacji, od samego początku starając się, by Mossad siał postrach na całym świecie. Przez 50 lat brał udział w każdej większej operacji bliskowschodniej.

Były pracownik wywiadu Avi Molamed twierdzi, że skryta działalność jest głęboko zakorzeniona w świecie arabskim. Obserwuje się ją jako gloryfikację i demonizację w celach politycznych oraz w celu zaskoczenia. Wiele osób jest przekonanych, że Mossad stał za wydarzeniem 9/11. Ronen Bergman – ekspert służb specjalnych Izraela jest zdania, że sam Izrael nie starał się tworzyć mitu. Powstał on jako produkt uboczny uprawianej polityki, korzystając z operacyjnych działań wywiadowczych. Czas pokazał, że takie podejście przynosi korzyść. W ten sposób narosły mity wokół organizacji. Mówi się, że zatrudnia zaledwie 3000 osób, ale

dokładna liczba jest tajemnicą państwową. Tym niemniej sposób realizacji operacji robił wrażenie i odstraszał przeciwników Izraela. Kierując się doświadczeniem holokaustu, współczesne potrzeby bezpieczeństwa pozostawiają tym służbom jedyną drogę: zabij pierwszy. Ci, którzy zapewniają bezpieczeństwo ryzykując własnym życiem, to właśnie ludzie Mossadu i służb wywiadowczych.

Jeszcze zanim utworzone zostało państwo Izrael, żydowskie ugrupowania przeprowadzały wśród Palestyńczyków precyzyjne ataki na Arabów, dążąc z poparciem władzy Brytyjczyków do ustanowienia państwa izraelskiego na Środkowym Wschodzie.

W 1947 roku ONZ zdecydowała (33 głosami z 51) o podziale Palestyny. Dawid Ben Gurion został pierwszym premierem nowego państwa. W maju 1948 roku proklamuje on niepodległość Izraela. Konflikt w regionie natychmiast narasta. Tego samego wieczoru 6 państw arabskich kieruje atak rakietowy na Izrael. Ben Gurion stara się o system wczesnego ostrzegania, by przeciwdziałać dalszym atakom. Tym systemem w tamtym okresie jest skuteczny wywiad. Siedziba główna powstała w Tel-Awiiw stając się ośrodkiem światowej sieci. Jako pierwszy powstaje wywiad wojskowy AMAN. Jego zadaniem jest gromadzenie informacji o potencjale wojskowym wrogów. Kolejną instytucją o charakterze kontrwywiadowczym jest Shin Bet, której motto wskazuje na charakter – „niewidoczna tarcza”. Prowadzi działania antyterrorystyczne. Najmniejszą, ale najbardziej znaną jest Mossad. Zajmuje się wykonywaniem operacji na obcym terenie z myślą o ochronie obywateli Izraela na całym świecie. Z powodzeniem prowadzi działania zakulisowe, o których świat dowiaduje się dopiero kiedy uwieńczone są sukcesem.

Znany z udziału w ludobójstwie okresu II wojny światowej Adolf Eichmann, po zakończeniu wojny uciekł do Argentyny. Żył w Buenos Aires pod zmienionym nazwiskiem. Izrael wytropił go i wysłał grupę agentów Mossadu. Kierował nią Rafi Eitan. Grupa zainstalowała się nieopodal domu Eichmanna. Obserwując go, jak każdego dnia wracał z pracy autobusem do domu, musieli mieć

pewność, że jest nim poszukiwany zbrodniarz wojenny. Pewnego dnia, podchodząc do niego agent „Rafi” zagadnął po portugalsku stosując równocześnie podwójny chwyt nelsonski, by powalić gościa na ziemię. Błyskawicznie, agenci wepchnęli zatrzymanego do auta. Zapytany w samochodzie o nazwisko przedstawił się jako Ricardo Klement. Pod tym nazwiskiem żył w Argentynie. Potem dodał: „Czekałem na ten moment każdego dnia i nocy. Wiedziałem, że któregoś dnia Izraelczycy mnie znajdą”.

Agenci mieli rozkaz wyprawić Eichmanna tajnym lotem do Izraela. Premier Ben Gurion natychmiast zorientował się o efekcie rozgłosu nadanego tej operacji w kraju. Zdumiony świat czytał, a gazety publikowały zapowiedź postawienia każdego oprawcy nazistowskiego przed prokuratorem i sądem. Podkreślano, że chodzi o sprawiedliwość, a nie odwet. Oskarżony zajął miejsce w sali sądowej w kułoodpornym boksie. Jedynym elementem na ścianie sali sądowej, na której zasiadło trzech sprawiedliwych, był wielki szyld menory – symbolu Mossadu. Wyrokiem sądu Eichmann skazany został na dożywotnie więzienie jako wróg ludzkości.

Izaak Harrell – ówczesny dyrektor Mossadu – mógł znacznie wcześniej doprowadzić do aresztowania, uważał jednak, że były ważniejsze problemy do rozwiązania. Po fakcie docenił znaczenie popularności takiego kroku i narodziny mitu powstającego na bazie operacji. Porwanie Eichmanna dało początek legendy organizacji, która była jednoznacznym przekazem dla wrogów: mogli spodziewać się uderzenia w dowolnym miejscu i czasie. Jak ocenił Rafi Eitan: „My, Żydzi poczuliśmy się dumni wobec świata. Próbowaliście nas zniszczyć, a teraz co? Istniejemy”.

Wkrótce nadeszły nowe zagrożenia, bardziej aktualne. Latem 1962 roku rząd w Egipcie z dumą zaprezentował swój program rakietowy. Prezydent Kamal Abdul Naser starał się zjednoczyć świat arabski przeciwko państwu żydowskiemu. Triumfalnie Naser ogłosił, że jego rakiety będą w stanie osiągnąć Izrael. Dla Mossadu był to szok, choć jeszcze nie panika. Naser powtarzał

codziennie swój sukces, zapowiadając wypędzenie Żydów do morza. Program rakietowy Nasera w dużym stopniu współtworzyli specjaliści z Niemiec. Był on kontynuacją hitlerowskich rakiet V-2. Nazistowska przeszłość Niemców nie przeszkadzała Egipcjanom. Strach przed powtórzeniem się ludobójstwa odżywa w Izraelu. Mossad postanawia pilnie wszcząć kroki wstrzymujące produkcję rakiet.

Niemiecki prawnik i handlarz bronią Heinz Krug jest częścią programu. Na nim spoczywa odpowiedzialność logistyczna całości. Wyjechał z Niemiec w latach 1960., by osiąść razem z rodziną w Kairze, podobnie jak kilku innych znajomych z czasów nazistowskich. Ogółem 35 specjalistów pracowało w programie Nasera. Córka, Beata Krug, wspomina tajemnicze wizyty postaci, które dyskretnie pojawiały się w Egipcie. O programie mówiono całkiem otwarcie. Nikt nigdy nie wymagał od dzieci, aby nie mówiły, czym tata zajmuje się. Rząd niemiecki również wiedział o obecności jego obywateli w Kairze. Mossad zresztą też. Dysponowano fragmentaryczną wiedzą, która nie ukazywała pełni przedsięwzięcia, co w tym przypadku było wielką porażką wywiadu. Niebawem okazało się, że bez niemieckiej wiedzy fachowej projekt nie wypali. Postanowiono kluczowe postacie zaangażowane w prace nad V-2 wyeliminować za pomocą bombowych przesyłek pocztowych. W ten sposób zginęło pięciu ludzi straży granicznej Egiptu, a niemiecka sekretarka straciła wzrok. Mimo to program zbliżał się do finału.

Wówczas Mossad zmienia taktykę. Łatwiejsze okazuje się torpedowanie pracy specjalistów w Niemczech Zachodnich. W tym czasie Heinz Krug z rodziną wraca do Monachium. Beata Krug przypuszcza, że ojciec jako odpowiedzialny za logistykę musiał stać się obiektem zainteresowania Mossadu. W końcu, w gestii ojca leżało zaopatrzenie w odpowiednie materiały, koordynacja pracy ludzi, praktycznie przewodniczenie zespołowi.

Rankiem, 12 września 1962 roku Heinz Krug wychodzi z zajmowanego z rodziną mieszkania, by udać się do biura. Córka widzi ojca tego ranka po raz ostatni. Dużo później dowiedziała

się od matki o pogroźkach, jakie napływały pod jego adresem.

Co wydarzyło się dalej – opisuje agent. Zaaranżowano pułapkę. Rzekomy przedsiębiorca egipski zwabił, a następnie uprowadził Kruga do Izraela. Tam Kruger został poddany niezwykle intensywnym przesłuchaniom. W tym samym czasie Mossad usiłował rzucić winę na Egipcjan, chociaż nie mieli oni żadnego motywu, by tego dokonać, lecz rodzina traktowała ten wariant jako całkowicie absurdalny. Czy to się komuś podobało, czy nie, mimo zaprzeczeń wszystko wskazywało na Izrael. Córka i syn Heinza Krug postanowili po zebraniu wszelkich wątków opublikować książkę zatytułowaną „Zniknięcie”. Nieco później rodzina zapamiętać miała jeszcze jeden szczegół, jakim była wizyta w ich mieszkaniu dwóch ludzi niemieckiego wywiadu. Poradzili zaprzestać wertowania różnych źródeł i dociekania faktów związanych ze zniknięciem ojca. Od owego dnia kolportowano wiele wersji przyczyn i okoliczności utraty ojca i męża. Według jednej z nich Mossad po wielokrotnym przesłuchaniu zabił niemieckiego inżyniera. Wiele lat później powstał film oparty na tych wydarzeniach. Jego fabuła ukazuje Heinza Kruga próbującego w dniu, kiedy po raz ostatni widziany był przez rodzinę, nawiązać kontakt z agentem wielu służb Otto Skorzenym (ze Skorzęcina w Wielkopolsce). As niemieckiego Waffen-SS, uniewinniony w procesie norymberskim zyskał rolę świadka, by potem współpracować z CIA. Najwidoczniej szereg brawurowych akcji, w jakich brał udział podczas wojny (miedzy innymi uwolnienie Mussoliniego), sprawił, że Mossad zaangażował go do operacji przeciwko programowi rakietowemu w Egipcie. Tę wersję przyjęły gazety izraelskie.

Mimo najbardziej drastycznych środków opóźniających, program rakietowy dla Egiptu nadal był realizowany. Angażując „człowieka z blizną” spokojnie mieszkającego w Hiszpanii, agenci izraelscy świadomi przeszłości Skorzenego przyznali, że tą transakcją zawarli pakt z diabłem. W zamian za doniosłej rangi usługę, Mossad obiecał dożgonną nietykalność i życie bez obaw. Zgoda Skorzenego na wykonanie zadania oznaczała dla

Mossadu, że dosięgnie każdego technika, inżyniera zatrudnionego w programie rakietowym. Niebawem, Skorzeny dostarcza listę wszystkich osób i firm pracujących dla projektu. Dodatkowo presja wywierana na rząd Niemiec powoduje, że stopniowo niemieccy specjaliści wyjeżdżają z Egiptu. W 1965 roku program Nasera zostaje wstrzymany. Mossad świętuje.

Opracowanie: Jola

Na podstawie: [YouTube.com](https://www.youtube.com), [pl.Wikipedia.org](https://pl.wikipedia.org)

Źródł: WolneMedia.net